

[Gert Petersen.]

offentlige retssager mod andre agenter; jeg mener, der var en retssag mod en østtysk agent for nogle år siden. Vi har haft udvisning, som er foregået offentligt, af påståede efterretningsagenter, først og fremmest fra østlig side. Jeg forstår derfor ikke ministerens diskretion, hvorfor vi ikke kan få at vide, om en udenlandsk efterretningstjeneste var involveret, og i bekræftende fald hvilken. Den diskretion kan i hvert fald give anledning til en ubehagelig fornemmelse af, at når det er vestlige efterretningstjenester, som udøver ulovlig virksomhed herhjemme, vil man ikke sige noget om det; kun når det er østlige efterretningstjenester, vil man sige noget om det.

Jeg vil godt slutte af med et konkret spørgsmål til ministeren, som så holdes meget bredt: var der en udenlandsk efterretningsorganisation involveret i denne sag? Jeg ved ikke, om vi kan komme så vidt, med alle de hensyn der skal tages til efterretningstjenesten, at jeg i det mindste kunne få et klart svar på det spørgsmål.

Justitsministeren (*Orla Møller*):

Jeg takker for hr. Gert Petersens ord om, at det ikke skal dreje sig om heksejagt i denne sag.

Det er helt klart, at der har været retssager, Kejsergadesagen er nævnt nu; der har også været andre sager, hvor der har været fuld offentlighed over tingene. Så er der i og for sig to spørgsmål i det, hr. Gert Petersen trak frem. Det første er, om sagen er sådan, at når der er tale om vestlige efterretningsvirksomheder, bliver der ikke sagt noget, men hvis der er tale om andre efterretningsvirksomheder, bliver der sagt noget. Her kan jeg sige det ganske enkelt: der bliver ikke gjort forskel på, om det er den ene eller den anden form for efterretningstjeneste. Hvis der foretages ulovligt arbejde her i landet og det bliver pågrebet, er konsekvensen ganske klar.

Jeg vil ikke, når det drejer sig om den sag, der er den direkte årsag til diskussionen, ind på at sige, om der var udenlandsk eller ikke udenlandsk virksomhed med i billedet, af den gode grund, at det omgående ville blive betragtet som en bekræftelse af de gætterier, man allerede har gjort. Jeg finder

det rimeligt og rigtigt for efterretningsvæsenets vedkommende og i den forbindelse for mig at sige: det er ikke en rigtig ting at oplyse hverken i denne situation eller i andre sager, medmindre der af regeringens sikkerhedsudvalg bliver truffet bestemmelse om, at det skal siges i det åbne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kaj V. Andersen* (V) til boligministeren:

„Er det ministerens hensigt at bortrationalisere de blinde telefonpasseres stillinger i centraladministrationen ved opbygning af så store omstillingsenheder — op til 1.200 numre — at de blinde telefonister ikke længere hukommelsesmæssigt vil kunne klare denne meget påskønnede servicefunktion?“
(Spm. nr. 192).

Skriftlig begrundelse.

Det forekommer uforståeligt, at samfundet ofte synes at foretrække den nemmeste løsning i forholdet til de handicappede, nemlig invalidepension, fremfor at imødekomme veluddannede handicappedes naturlige ønske om at oppebære løn for en regulær arbejdsindsats.

Såfremt ministeren svarer bekræftende på spørgsmålet, må også rejses spørgsmålet om, hvilke andre kvalificerede beskæftigelser ministeren da agter at tilbyde de pågældende.

Kaj V. Andersen (V):

Af landets ca. 9.000 blinde er 10 pct. i aktivt erhvervsarbejde, alt for få i forhold til de mange, der under store vanskeligheder har erhvervet sig en omfattende uddannelse. Af de 10 pct. arbejder ca. 100 inden for centraladministrationen som meget værdsatte telefonister.

Nu går der rygter iblandt disse ca. 100 ansatte under boligministeriets område om, at man her vil bortrationalisere disse stillinger alene derved, at man vil skabe omstillingsenheder på op mod 1.200 numre, hvilket gør det fysisk umuligt for den enkelte blinde telefonist fortsat at bestride sit arbejde. Grænsen ligger omkring 550 numre. Til gengæld udfører disse telefonister i kraft af deres særegne koncentrationsevne et ekstra